

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoE/65/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615206421
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Dibdiaková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6615206421.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v exekučnej veci oprávneného PRO CIVITAS s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 45 869 464, právne zastúpeného JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava proti povinnému J. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX Y., štátny občan Slovenskej republiky, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ing. Jánom Gasperom, PhD., so sídlom Exekútorského úradu Kálmána Mikszatha 268, 979 01 Rimavská Sobota pod sp. zn. EX 2898/2015 o vymoženie pohľadávky v sume 516,29 Eur s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č. k. 11Er/348/2015-27 zo dňa 29. októbra 2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 11Er/348/2015-27 zo dňa 29. októbra 2015 p o t v r
d z u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím zamietol okresný súd žiadosť súdneho exekútora JUDr. Ing. Jána Gaspera, PhD. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 2898/2015.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že exekučné konanie je vedené na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, so sídlom v Bratislave pod sp. zn. II/2013-122 zo dňa 26.09.2014. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe zmluvy zriadení a používaní hlavnej všadeplatíkarty a založení a vedení osobného účtu s povoleným debetným zostatkom k hlavnej všadeplatíkarte č. XXXXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú aj Všeobecné obchodné podmienky, ktoré v bode 10.2.2 ustanovili, že banka a klient sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z bankových obchodov, ako aj spory, ktoré vzniknú zo Zmlúv alebo v súvislosti s nimi, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik Zmluvy, preložia na rozhodnutie rozhodcovskému súdu.

Súd prvého stupňa vyhodnotil zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným, súčasťou ktorej bola rozhodcovská doložka ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, čo vyplýva z povahy zmluvných strán, predmetu podnikateľskej činnosti oprávneného a v konečnom dôsledku aj z obsahu zmluvy, nakoľko je zrejmé, že ide o vzťah medzi spotrebiteľom na jednej strane a dodávateľom na strane druhej.

Poukázal tiež na Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorej nekalé podmienky upravené v čl. 6 bod 1a čl. 3 bod 1 sú tie, ktoré neboli individuálne dohodnuté, ak napriek požiadavke dôvery spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa, medzi ktoré podľa Prílohy k nej, bod 1 písm. q) patrí aj podmienka, zmyslom alebo účinkom ktorej je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne v rozhodcovskom konaní, ako aj na judikatúru Európskeho súdneho dvora, podľa ktorej vnútroštátny súd

je povinný posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky ex offa, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C 244/98). Ochrana, ktorú smernica priznáva spotrebiteľom sa tak vzťahuje aj na prípady, v ktorých sa spotrebiteľ, ktorý s predajcom alebo dodávateľom uzavrel zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku zdrží namietania nekalej povahy tejto podmienky z dôvodu, že buď o svojich právach nevie alebo preto, že je odradený od ich uplatňovania z dôvodov nákladov, ktoré by malo za následok súdne konanie (rozsudok Cofidis, C-473/00).

Okresný súd konštatoval, že rozhodcovská doložka v zmluve nie je dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných obchodných podmienok ako súčasť formulárovej zmluvy. Vychádzajúc z vyššie uvedeného mal súd za zrejmé, že oprávnený od počiatku sledoval takýmto koncipovaním rozhodcovskej doložky to, aby v prípade vzniku sporov zo zmluvy boli tieto vždy riešené na súde, ktorý sa nachádza v mieste jeho sídla, a to za účelom minimalizácie nákladov oprávneného a reálneho sťaženia uplatnenia práv spotrebiteľa. Takto koncipovanou rozhodcovskou doložkou, napriek jej formálnemu zneniu, reálne dochádza k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a to v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa v takejto situácii, a to vzhľadom na značnú vzdialenosť miesta konania ako aj vzhľadom na svoje majetkové a zárobkové pomery nemá možnosť relevantne proti návrhu brániť, resp. zúčastniť sa konania. V konečnom dôsledku k takémuto závažnému narušeniu rovnováhy v rozpore s úmyslom vyjadreným v smernici dochádza už aj samotnou skutočnosťou, že spotrebiteľovi zo zákona nie je daná možnosť v prípade podania žaloby voči nemu na rozhodcovskom súde domáhať sa možnosti uskutočniť konanie na súde v mieste jeho bydliska tak, ako je to v priznané v občianskom súdnom konaní. Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, obsahom ktorej je takáto rozhodcovská doložka reálne vopred vzdáva práva na účinnú procesnú obranu, či už z nevedomosti alebo nemožnosti vplyvať na obsah zmluvy, čo je v demokratickom zriadení a v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom.

Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd za to, že rozhodcovská doložka vo Všeobecných obchodných podmienkach bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatnou v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvárania zmluvy. Rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bol exekučný titul, sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok vydaný v tomto konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie. V dôsledku toho považoval súd exekučný titul za materiálne nevykonateľný a absenciu tejto jeho vlastnosti za neodstrániteľnú prekážku brániacu vo výkone exekúcie. Na základe toho súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote oprávnený odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovie alebo aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Ako dôvody podania odvolania uviedol ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a), d), f), e) v spojení s § 221 ods. 1 písm. d), f), h) O.s.p., a že oprávnený nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p..

V odvolaní uviedol, že exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku je oprávnený skúmať a vykonať ako dôkazy výlučne žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Exekučný súd nemá zákonné oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku. Skúmanie listinných dôkazov z konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu je arbitrárnym a svojvoľným postupom, ktorý je v rozpore s § 45 ods. 1 a 2 ZoRK. Exekučný súd je oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach. Doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 ZoRK, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, podľa § 159 O.s.p.. Súd nemôže vec prejednávať znova, nanovo skúmať skutkový stav, vykonávať dôkazy a tie následne právne hodnotiť - navyše bez účasti oprávneného. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby vec bola opätovne posúdená. Banka ako právny predchodca oprávneného v súlade so ZoRK uzatvorila platnú rozhodcovskú doložku. Uvedeným konaním súdu dochádza k porušeniu článku 2 ods. 2 Ústavy SR. Súd svojim konaním išiel nad rámec zákona, nakoľko nerešpektujúc ust. § 35 ZoRK rozhodoval o správnosti rozhodcovského rozsudku.

Oprávnený ďalej tvrdil, že v zmysle ustanovenia II. Časti bodu 10 Všeobecných obchodných podmienok, Poštová banka postupovala v súlade s § 93b zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že je v predmetnom bode klientovi daná možnosť neprijíť túto zákonom stanovenú ponuku. To, že ju neodmietol, je prejavom jeho osobnej a zmluvnej slobody. Súd zamietol poverenie z dôvodu, že exekučný titul bol vydaný v rozhodcovskom konaní, avšak opomína tú skutočnosť, že oprávnený je zo zákona povinný klientovi ponúknuť návrh rozhodcovskej doložky. Pokiaľ by tak neurobil, došlo by k porušeniu zákona o bankách. Napriek splneniu si zákonom stanovenej povinnosti súd podľa oprávneného nesprávne argumentuje, keď práve týmto splnením zákonnej povinnosti odôvodňuje zamietnutie poverenia.

Exekučný súd podľa oprávneného nesprávne aplikoval § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a porušil ust. § 153 ods. 1 O.s.p.. Je arbitrárne a nezákonné skúmať platnosť rozhodcovskej doložky a porušením čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky konštatovať per se neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že spôsobila hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach ku škode spotrebiteľa, bez uvedenia, v čom má údajná nerovnováha spočívať.

Exekučný súd pri skúmaní žiadosti o udelenie poverenia vykonával samostatne nové dokazovanie skutkového stavu, na základe ktorého dospel k odlišným právnym záverom ako rozhodcovský súd v nachádzacom konaní. Oprávnený nemal možnosť vyjadriť sa k takto vykonávaným dôkazom a k nanovo vytvorenému skutkovému stavu. Exekučný súd uprel oprávnenému právo byť účastným na takomto zisťovaní skutkového stavu, čím zasiahol do jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

K aplikácii sekundárneho práva Európskej únie a judikatúry Európskeho súdneho dvora oprávnený uviedol, že záver súdu o neplatnosti rozhodcovskej doložky nie je možné oprieť o Smernicu EHS č. 93/13/EHS, nakoľko tento nepriamy normatívny akt, ktorý je súčasťou úijného práva, je aktom výlučne sekundárnej povahy. Taktiež nie je možné brať do úvahy judikatúru Európskeho súdneho dvora, nakoľko judikatúra Európskeho súdneho dvora vzťahujúca sa na rozhodcovské doložky všeobecne alebo rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách nie je voči jednotlivcom, a teda ani voči účastníkom tohto konania bezprostredne záväzná. Zdôraznil, že teóriu o tzv. euro konformnom výklade právnych noriem národného práva je možné uplatniť len v medziach vnútroštátneho právneho poriadku. Podľa článku 288 konsolidovaného znenia Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o fungovaní Európskej únie zverejnené pod č. 2012/C326/01, (pôvodný článok 249), rozhodnutie je záväzné v celom rozsahu, rozhodnutie, ktoré označuje tých, ktorým je určené, je záväzné len pre nich.

Oprávnený je to právneho názoru, že postupom exekučného súdu bol porušený princíp rovnosti účastníkov, keďže bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek právny úkon, ho nezákonne zvýhodňuje len na základe jeho postavenia. Exekučný súd nahrádza pasivitu povinného svojim konaním a svojou vôľou bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek úkon. Súd tak motivujú účastníkov právnych vzťahov k pasivite. Exekučný súd svojím postupom znemožnil oprávnenému uplatniť svoje právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku.

Povinný sa k odvolaniu nevyjadril.

Rozhodnutie okresného súdu bolo vydané vyšším súdnym úradníkom. Sudca nemienil odvolaniu oprávneného vyhovieť, preto ho podľa § 374 ods. 4, veta prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací vec prejednal podľa ustanovení § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Z predloženého súdneho spisu zistil, že dňa 30.03.2015 bol súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Jánovi Gasperovi, PhD. doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie proti povinnému. Následne bola okresnému súdu dňa 28.04.2015 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Exekučným titulom v predmetnej veci je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, so sídlom v Bratislave sp. zn. II/2013-122 zo dňa 26.09.2014, ktorým

bola žalovanému (povinnému) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi (oprávnenému) dlžnú sumu 516,29 Eur s príslušenstvom. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe zmluvy o včadeplatikarte č. XXXXXXXXXXXX, ktorú právny predchodca oprávneného Poštová banka, a.s. ako veriteľ a povinný ako dlžník uzavreli dňa 01.03.2007.

Podľa čl. 10 bodu 10.2.2 Všeobecných obchodných podmienok sa Banka a klient dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z bankových obchodov, ako aj spory, ktoré vzniknú zo Zmlúv alebo v súvislosti s nimi, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik Zmluvy, preložia na rozhodnutie rozhodcovskému súdu.

Podľa čl. 10.2.3 ak klient najneskôr pri uzavretí bankového obchodu a/alebo zmluvy nedoručí banke písomné oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal.

Podľa I. časti, čl. 2 Všeobecných obchodných podmienok je rozhodcovským súdom Stály rozhodcovský súd zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., IČO 35 862 882.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V zmysle citovaného § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúmava exekučný titul aj ex offo. Pokiaľ je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, prirodzenou súčasťou preskúmania tohto exekučného titulu je zisťovanie toho, či bola medzi zmluvnými stranami platne uzavretá rozhodcovská zmluva, a to či už formou osobitnej zmluvy alebo formou rozhodcovskej doložky v zmluve podľa § 3 a § 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Povinnosť skúmať platnosť rozhodcovskej doložky pre exekučný súd vyplýva priamo zo zákona, nie je potrebné ju osobitne odôvodňovať.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. platného a účinného k 01.03.2007 (ďalej Občiansky zákonník) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia návrh rozhodcovskej zmluvy podľa odseku 1 sú banky a pobočky zahraničných bánk povinné predložiť svojim klientom najneskôr pri uzatváraní obchodu, na ktorý sa nevzťahuje už uzavretá rozhodcovská zmluva. Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s takýmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov.

Súd môže v rozsahu svojej zákonnej prieskumnej povinnosti skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o udelení poverenia exekútorovi, a to na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu. Spôsobilý exekučný titul je jednou zo základných podmienok exekučného konania, nedostatok ktorej je neodstrániteľný a je dôvodom na zastavenie exekučného konania. Pokiaľ teda súd zistí, že exekučný titul, predložený oprávneným nespĺňa formálne alebo obsahové náležitosti, môže exekúciu zastaviť. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje odvoláciu námietku oprávneného, podľa ktorej mal exekučný súd prekročiť rámec svojej preskúmvacej právomoci, keď posudzoval súladnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku so zákonom, za nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. novembra 2011, v ktorom Ústavný súd uviedol, že „okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť“. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“.

Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa o tom, že zmluva o všadeplatíkarte uzavretá dňa 01.03.2007 medzi právnym predchodcom oprávneného, Poštová banka, a.s. ako veriteľom a povinným ako dlžníkom je spotrebiteľskou zmluvou, a to aj s poukazom na § 23a zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže z predloženej zmluvy nevyplýva, že povinný je podnikateľským subjektom a že by pri uzatváraní zmluvy o všadeplatíkarte bol konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom právny predchodca oprávneného pri jej uzatváraní konal v rámci svojej obchodnej činnosti. Z uvedeného dôvodu, možno uvedený právny vzťah považovať za spotrebiteľský vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, v súlade s právnou úpravou Slovenskej republiky a aj s právom EÚ, keď skúmal rozhodcovskú doložku ako zmluvnú podmienku z hľadiska, či nevyvoláva nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

Odvolací súd súhlasí s právnym hodnotením okresného súdu, že rozhodcovská doložka tak, ako je uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú súčasťou zmluvy o všadeplatíkarte uzavretej medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným dňa 01.03.2007 spĺňa všetky podmienky pre vyslovenie záveru o jej neprijateľnosti a absolútnej neplatnosti podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Dohodnutá rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa predovšetkým tým, že žaloby, ktorých cieľom je uspokojenie nárokov z úverových zmlúv podáva v zásade len veriteľ z úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd. Rozhodcovská doložka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná, čo vyplýva zo štandardnej formulárovej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho a povinný ako dlžník jej obsah nemohol ovplyvniť, mohol len záväzok zo zmluvy ako celok prijať alebo odmietnuť vrátane

Všeobecných obchodných podmienok. Takéto dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli bezpochyby vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu zaručujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

K námietke oprávneného o splnení povinnosti banky vyplývajúcej s ust. § 93b ods. 1 zákona o bankách odvolací súd uvádza, že zo zákona o bankách síce vyplýva povinnosť banky ponúknuť klientovi návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, avšak z neho nevyplýva povinnosť zakotviť rozhodcovskú doložku priamo vo formulárovej zmluve, v obchodných podmienkach resp. všeobecných obchodných podmienkach, ktorých obsah klient nemôže ovplyvniť. Návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky môže banka predložiť aj ako samostatný návrh, ktorý by umožňoval v danom prípade spotrebiteľovi dojednať rozhodcovskú doložku individuálne. Spotrebiteľ (klient) svojim podpisom na formulárovej zmluve, ktorej súčasťou sú aj obchodné podmienky upravujúce rozhodcovskú doložku, vyjadruje súhlas tak so samotnou zmluvou, ako aj so Všeobecnými obchodnými podmienkami, a tým aj s rozhodcovskou doložkou v nich obsiahnutou, preto reálne nemá možnosť neprijatť návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky bez toho, aby tým nezmaril uzavretie zmluvy.

V súvislosti s námietkou oprávneného o porušení jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky odvolací súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 6 ECdo 232/2013 zo dňa 30.09.2014, v ktorom Najvyšší súd konštatoval, že „ak by za porušenie zásady kontradiktórnosti mal byť považovaný aj procesný postup exekučného súdu spočívajúci v tom, že po vyžiadaní si úverovej zmluvy od oprávneného, neoboznámil tohto účastníka exekučného konania so svojím stanoviskom o neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v tejto zmluve, potom podľa názoru dovolacieho súdu, za situácie, že platné právo pripúšťa proti rozhodnutiu exekučného súdu o zastavení exekúcie, alebo zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podanie odvolania, treba tento nedostatok považovať za zhojený možnosťou oprávneného vyjadriť svoje námietky ku skutkovým zisteniam exekučného súdu vyvođeným z ním predloženého listinného dôkazu a k právnym záverom z toho vyplývajúcim v podanom odvolaní. Iný názor, vychádzajúci z nemožnosti zhojenia uvedeného nedostatku inak než zrušením rozhodnutí odvolacieho a exekučného súdu a vrátením veci na opätovné rozhodnutie, by odporoval zásade efektivity konania, pretože zrušenie rozhodnutí by zbytočne zvyšovalo náklady účastníkov konania ako aj náklady na výkon súdnictva, a tým by bolo aj v rozpore s jedným zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp racionality“.

Argument oprávneného poukazujúci na neprípustnosť aplikácie Smernice Rady ES 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a judikatúry Súdneho dvora ES nie je z hľadiska správnosti rozhodnutia a prijatého právneho názoru súdu v danom prípade zásadný, nakoľko exekučný súd v rozhodnutí aplikoval v prvom rade vnútroštátnu právnu úpravu týkajúcu sa spotrebiteľského práva a ochrany práv spotrebiteľa tak, ako na ňu poukázal odvolací súd a len podoporne poukázal na výklad danej smernice obsiahnutý v ustálenej judikatúre Súdneho dvora EÚ.

Odvolací súd sa námietkami oprávneného, ktoré sa týkali aplikácie ust. § 45 zákona o rozhodcovskom konaní podrobnejšie nezaoberal z dôvodu, že okresný súd na prejednávajúcu vec neaplikoval uvedené ustanovenie a aplikovať ani nemohol, keďže od 1. januára 2015 je platná a účinná novela zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, vykonaná zákonom č. 336/2014 Z. z., ktorá zrušila ustanovenie § 45 tohto zákona, v dôsledku čoho považoval tieto námietky za irelevantné. V tejto súvislosti odvolací súd považoval za potrebné dodať, že ak sa okresný súd zaoberal otázkou, či v tomto konaní bola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, zo strany okresného súdu sa nejednalo o posudzovanie vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, ale o posúdenie, či rozhodcovská doložka, na základe ktorej bol rozhodcovský rozsudok vydaný, bola platne dojednaná.

Dojednanie rozhodcovskej doložky s takým obsahom, aký je súčasťou vyššie uvedených Všeobecných obchodných podmienok tvoriacich nedeliteľnú súčasť zmluvy o všadeplatíkarte je v rozpore s právnymi normami, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv, v dôsledku čoho okresný súd dospel k správne mu záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky a nedostatku právomoci rozhodcovského súdu vydať rozhodcovské rozhodnutie. Preto bolo správne aj jeho rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa, ktoré je vo výroku o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.